

Jak patrně zejména z předpisu § 12 cit. zák. čl. XXVII., nárok na státní podporu není jen nárokem učitele, nýbrž také nárokem udržovatelky školy, která jest po zákonu povinna vypláceti svým učitelům požitky v § 2 cit. zák. stanovené, k jejichž doplnění podpora ta slouží, bez ohledu na to, zda se jí podpory té dostane čili nic. Státní podpora určená k hrazení požitků těch pro jednotlivé učitele je tedy také podporou školy v případě, že by pro nedostatek vlastních prostředků nemohla oné zákonné povinnosti dostáti, ovšem za dalších předpokladů zákonem stanovených.

Mluví-li zák. v § 15 o odnětí podpory škole na rozdíl od § 12, jednajícího o odnětí tom jednotlivým učitelům, je patrné, že pokles žactva dle § 15 nemůže mít sám o sobě vlivu na státní podporu již přiznanou ani potud, že by se odňala jen tomu kterému učiteli.

Aby onen zmenšený počet žactva mohl mít v zápětí odnětí státní podpory škole, bylo by podle předposledního odstavce § 15 třeba dalšího předpokladu, že totiž škola nevyhovuje požadavkům tohoto zák., k nimž náleží podle bodu c) zejména i podmínky stanovené v §§ 27 a 28 zák. čl. XXXVIII. z roku 1868.

Na to pomýšlí žal. úřad v odvodním spisu, dovozujíc že škola, o niž jde, podmínkám těm nevyhovuje. Tím však mění skutkový podklad svého výroku a jsou tedy vývody ty podle svrchu uvedených ustanovení zák. o ss nepřipustny.

Poněvadž tedy právní názor, o nějž jedině výrok v odpor vzatý se opírá, že totiž již pouhý pokles počtu žactva stačí, aby konfesijní škole odňata byla státní podpora jí k hrazení požitků jejich učitelů již povolená a poskytovaná, neodpovídá zákonu, bylo zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss, aniž je tím prejedikováno otázce, zda a pokud by úřad mohl opatření to oprávněně opřít o předpis § 12 nebo případně § 15 cit. zák. článku, avšak za dalších podmínek tam uvedených.

Č. 3275.

Státní zaměstnanci (Slovensko): Příslušné ministerstvo může odňati pensistovi, který se třebas s úředním povolením a jen na krátkou dobu přechodnou odebral do ciziny, drahošné přídavky a výhody plynoucí z nař. č. 247/1922.

(Nález ze dne 22. února 1924 č. 787.)

V ě c: Eduard B. v Košicích proti ministerstvu spravedlnosti (min. taj. Dr. Kar. Vodstrčil) o drahošné přídavky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Žádost st-lovu o udělení povolení k cestě resp. k pobytu v Maďarsku na dobu 54 dní od 6. července do 29. srpna 1923 k uspořádání rodinných záležitostí, spojenou s prosbou, aby mu byly pensijní požitky poukazovány jako dosud do Košic, aby si je mohl po svém přihlášení u poštovního úřadu vyzvednouti, vyřídilo min. sprav. po dohodě s min. fin. a zahr. zál., odvolávajíc se na předpis čl. VIII.

nařízení č. 34 z r. 1923 tak, že st-li udělilo žádané cestovní povolení, avšak bez výhod, plynoucích z nař. č. 247 z r. 1922 a bez veškerých drahotních přídavků.

Rozhoduje o stížnosti proti tomu podané uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutí obsahuje dva zcela samostatné výroky. Prvým z nich uděleno st-li povolení k cestě a pobytu v Maďarsku na dobu od 6. července do 29. srpna 1923, druhým byly mu, po tu dobu, oduznány výhody dle nař. č. 247/22 a veškeré drahotní přídavky.

Poněvadž se stížnost neobrací proti výroku prvému, netřeba se jím dle § 5, odst. 1 zák. o ss zabývatí a nutno zkoumati toliko zákonitost výroku druhého.

V tom směru vytýká stížnost, že vl. nař. č. 34/1923 nelze na daný případ použití ze dvou důvodů, jednak, že má na mysli toliko výslužníky, kteří cestují do ciziny k stálému pobytu neb se tam hodlají trvale zdržovati, jednak že st-l má i na dále stálé bydliště v Košicích a proto konsumuje své požitky jedině tam a ne v Maďarsku.

Pokud jde o výtku první, sluší uvésti toto:

Dle § 8 zák. z 17. prosince 1919 č. 3 Sb. o odpočivných požitcích státních zaměstnanců, ve znění zák. z 3. března 1921 č. 99 Sb., může příslušné min. odepřítí výhody prv citovaného zák. zcela neb z části osobám, b y d l í c í m mimo území tohoto státu.

Nař. z 8. srpna 1922 č. 247 Sb. byla ustanovení tohoto zák. provedena i na Slovensku s tím výslovným ustanovením, že nárok na odpočivný a zaopatřovací požitek ztrácí vůbec ten, kdo bez povolení odcestuje do ciziny anebo překročí dobu, na kterou mu bylo uděleno povolení k cestě do ciziny, aneb k pobytu tam (§ 18). Zák. z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. pozměnil cit. předpisy v tom směru, že požadavek bydlení v cizině nahradil postulátem jiným, stanoviv, že veškeré drahotní přídavky a výpomoc možno zcela neb z části odepřítí při požívání odpočivných a zaopatřovacích požitků v cizině (§ 15). Článkem pak VIII. prov. nař. z 15. února 1923 č. 34 Sb. ustanoveno, že těm, kdož požívali odpočivných a zaopatřovacích požitků mimo území čsl. státu již před 1. lednem 1923, dlužno dnem 31. prosince 1922 zastaviti drahotní požitky na členy rodiny, těm pak, kdo požívají zmíněných požitků v cizině teprve od 1. ledna 1923, jest zastaviti veškeré drahotní přídavky vůbec.

Z uvedených předpisů plyne, že zákon dopouští zastavení drahotních přídavků, pokud se týče výhod plynoucích výslužníkům na území Slovenska z ustanovení nařízení č. 247 z r. 1922, jestliže výslužník odcestoval do ciziny bez příslušného povolení nebo překročil dobu k pobytu v cizině mu povolenou, jednak jestliže požitků výslužných požívá v cizině a to bez rozdílu, zdali jde o pobyt trvalý či přechodný. Tvrzení stížnosti tudíž, že cit. předpisů nelze na sporný případ užití již proto, že nešlo tu o trvalý pobyt v cizině, nemá opory v zákoně.

Pokud jde o výtku druhou, třeba uvážiti, že zachování stálého bydliště v tuzemsku nevylučuje ještě samo o sobě možnost konsumpce určitých, zde pobíraných požitků v cizině u příležitosti přechodního pobytu tamtéž a jest tedy i právní stanovisko, hájené touto námitkou označiti jako zřejmě mylné.

Stížnost není tudíž v žádném z vytýkaných směrů důvodnou, bylo ji proto zamítnouti.